

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobkyně: L. M., nar., státní příslušnost
t. č. pobytem

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 23. 5. 2019, č. j. OAM-376/ZA-ZA11-LE31-2019

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2019, č. j. OAM-376/ZA-ZA11-LE31-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Podle napadeného rozhodnutí po posouzení tvrzení žalobkyně dospěl žalovaný k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Dle žalovaného žalobkyně nebyla nikdy členem žádné politické strany.
3. Žalovaný následně nedospěl k závěru, že by žalobkyně ve vlasti mohla pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Dle žalovaného je důvodem žádosti žalobkyně pouze snaha o legalizaci pobytu v České republice, neboť podala žádost o mezinárodní ochranu z důvodu získání času, aby si mohla v České republice vyřešit své problémy s panem K., který ji podvedl, dluží jí peníze a měl ji vyhrožovat fyzickým napadením. Tento problém žalobkyně se dle žalovaného netýká situace v zemi jejího původu a nijak nesvědčí o tom, že by mohla být na vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z 24, přičemž oblast, odkud pochází žalobkyně, je od těchto míst vzdálena.
4. Taktéž žalovaný nespatrił důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť v České republice nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně.
Na situaci žalobkyně ani nedopadá § 14 zákona o azylu, žalovaný neshledal skutečnosti pro udělení humanitárního azylu.
5. Taktéž žalovaný nepřistoupil k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobkyně neuvedla, a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Ke zhoršené bezpečnostní situaci na žalovaný uvedl, že z dostupných zdrojů vyplývá, že na území neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by vzhledem k tomu, odkud žalobkyně pochází, pro ni znamenal jakékoliv nebezpečí.
6. Žalovaný ani nedospěl k závěru, že by doplňková ochrana byla udělena některému z příslušníků rodiny žalobkyně ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu.
7. Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, neboť má za to, žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 12, a 14a odst. 1 zákona o azylu a § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť nemá být v jejím případě považována za bezpečnou zemi původu, i když to výslovně neuvedla ve svém pohovoru, přičemž pokud by byla vrácena do země svého původu, hrozí jí újma. Žalovaný předmětná ustanovení porušil tím, že si pro výrok napadeného rozhodnutí neobstaral dostatečné množství relevantních informací o zemi původu, v důsledku čehož nesprávně posoudil žádost žalobkyně.

8. S ohledem na uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odmítá námitky žalobkyně a odkazuje na obsah správního spisu. Žalovaný trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí a vyhodnotil i okolnosti sdělené žalobkyní v rámci správního řízení. K námitce, že žalovaný vycházel z nesprávných a nepřesných podkladů, žalovaný je přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí, pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Žalovaný dokazování provedl podrobně a úplně a zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč není možné žalobkyni udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Dále k tomuto žalovaný sděluje, že je to právě žalobkyně, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 4. 2019 měla žalobkyně možnost uvést důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany. Při konaném pohovoru jí bylo umožněno, aby uvedla i další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by její tvrzení podpořily. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s celkovou bezpečnostní situací na, konkrétně na str. 5, 6 a 9 napadeného rozhodnutí. K tomu žalovaný dodává, a to i přestože ve věci žalobkyně nezamítl žádost jako zjevně nedůvodnou, ale rozhodoval o neudělení mezinárodní ochrany dle § 12 – 14b zákona o azylu, že dne 23. 3. 2019 nabyla účinnost vyhláška č. 68/2019 Sb. ze dne 4. 3. 2019, kterou se doplňuje seznam bezpečných zemí, kde je již zařazena i (s výjimkou poloostrovaa částí a oblastí pod kontrolou proruských separatistů). Jak vyplývá též z judikatury zdejších soudů, konflikt na, který je izolovaný ve dvou jihozápadních oblastech země, nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista v případě návratu do země byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015-28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015-69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 Azs 287/2015-20, či ze dne 13. 9. 2016, č. j. 7 Azs 105/2016-36). Žalobkyně tudíž musí prokázat dostatečnou míru individualizace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68), což dle žalovaného neprokázala. Navíc posledním místem pobytu jmenované na byla Nelze tedy v případě žalobkyně dovozovat, že by jí zde hrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
10. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

11. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
12. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal
v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 18. 4. 2019 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 25. 4. 2019 poskytla údaje k podané žádosti. Uvedla, že se je národnosti a dorozumí se a, je ateistka. Byla členkou, ale v současnosti již členkou není a není nikterak aktivní v politice. Je rozvedená a měla syna, který však zemřel. Před odchodem z vlasti bydlela ve vesnici v Dne 21. 1. 2019 jela autobusem přes do České republiky a dne 22. 1. 2019 vstoupila naposledy na území České republiky. Před několika lety jí bylo uděleno polské pracovní vízum. Prohlásila, že o mezinárodní ochranu žádala v České republice již v roce 2006 a její žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. K důvodům své nynější žádosti uvedla, že byla podvedena a nedostala peníze, které jí patří a které jí slíbil vrátit jeden Čech, proto nemohla odcestovat, přestože měla jízdenku na 16. 4. 2019. Až se vyřeší problém s tímto podvodníkem, žalobkyně ihned odcestuje na
15. Pohovor k žádosti byl se žalobkyní proveden dne 25. 4. 2019, při němž dodala, že do České republiky přicestovala v lednu letošního roku, neboť zde měla s.r.o. a do 1. 4. 2019 měla dát své s.r.o. do pořádku, buď zrušit, nebo prodat. Měla účetní, která dělala závěrky a vedla účetní dokumentaci. Dali jí telefon na A. K., jemuž dne 14. 3. 2019 zavolala. Setkali se v jeho kanceláři. Uvedla, že během pěti let měla pobyt oprávněný překlenovacím vízem a poslední překlenovací vízum vypršelo v březnu roku 2018. Následně v České republice pobývala v rámci bezvízového styku na biometrický pas. Za panem K. šla řešit otázku, jak má dále se společností postupovat. Získal od ní 8 500 Kč, aby vyřešil její vystoupení ze společnosti, popř. její pobyt. Pan K. však nic nevyřídil a vyhrožoval jí, že jestli neodjede, ublíží jí. Na policii se neobrátila, protože to bylo tehdy 16. 4. 2019, doufala, že jí pan K. peníze vrátí. Dodala, že žádost o mezinárodní ochranu chce jen získat čas, aby jí byly vráceny peníze a aby byl podvodník potrestán. Po vyřešení svého problému se vrátí na, kde si pořídila domek. Prohlásila, že na nemá problémy se státními orgány nebo soukromými osobami. V EU nemá žádné příbuzné. Při vycestování ze země neměla žádné jiné problémy.
16. Současná žádost žalobkyně je druhá v pořadí. Poprvé podala žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 1. 2006, která jí byla rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2006 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, v tehdy

platném znění. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, jež jí byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2007 zamítnuta.

17. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Konkrétně se jedná o Informaci OAMP Ministerstva vnitra ČR „..... – Situace v zemi“ – ze dne 25. 4. 2019, Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 22. 5. 2018.
18. Žalobkyně brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu výroku. Stěžejní námitka směřuje co do posouzení jako bezpečné země původu.
19. Krajský soud v této souvislosti uvádí, že v řízení ve věcech mezinárodní ochrany má žadatel
o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení, neboť pouze on svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Správní orgán zjišťuje skutečnosti rozhodné
pro udělení azylu jen tehdy, pokud žadatel tyto důvody alespoň tvrdí (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Na žalobkyni tedy
ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů. Tuto svou povinnost však neunesla, neboť netvrdila důvody, které by odůvodňovaly udělení jedné z forem mezinárodní ochrany.
20. Z ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany,
v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec: a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Žalovaný v části odůvodnění o neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu uvedl, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné rozhodné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjí ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledován. Uvedl, že žalobkyně není členem žádné politické strany ani skupiny, není politicky aktivní.
23. Krajský soud konstatuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně v zemi původu jakýmkoli způsobem uplatňovala svá politická práva a svobody. S ohledem na výše uvedené soud shledává, že žalovaný v souladu se zákonem dospěl ke správnému závěru, že žalobkyně
v zemi původu nebyla za uplatňování politických práv pronásledována. Soud nemá důvod

se odchýlit od závěru, že podmínky pro udělení azylu z důvodu uvedeného v § 12 písm. a) zákona o azylu v případě žalobkyně nebyly splněny.

24. Pro posouzení udělení azylu z důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu vzal žalovaný v potaz skutečnost, že žalobkyně podala žádost pouze z důvodu získání času, aby si vyřídila své problémy s panem K., což však dle jeho názoru není azylově relevantním důvodem a konflikt na taktéž nezařadil mezi azylově relevantní ozbrojené konflikty, žalovaný popsal nedobrou bezpečnostní situaci na východě země a konstatoval, že další území jsou bezpečná.
25. Krajský soud se také ztotožňuje s žalovaným, že žalobkyně zároveň neuvedla ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyni mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak v posuzovaném případě zjevně nebyl naplněn.
26. Stejně tak v případě žalobkyně nelze dospět k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
27. K bezpečnostní situaci na, a tedy i možnému důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018 č. j. 5 Azs 115/2018-34: *„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015-23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016-36). Oblast, z níž stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země, dle vlastního vyjádření stěžovatele před odjezdem z žil na západě ve městě, tedy „v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům.“ (jak vyplývá z informace OAMP - ze dne 24. 7. 2017 založené ve spise).“ Přestože se v citovaném usnesení hovořilo zejména o situaci v městě, dle závěru soudu jsou východiska obsažená v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu plně použitelná i v daném případě, se nachází ve střední, a tudíž se nepříznivá bezpečnostní situace na východě země nedotýká bydliště žalobkyně v zemi původu.*
28. Z tvrzení žalobkyně uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je *„nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“*. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu, jakož ani z tvrzení žalobkyně nevyplývá.

29. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností tvrzených žalobkyní, při zohlednění judikatury Nejvyššího správního soudu konstatuje, že situaci na nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v a oblasti, tedy na jihovýchodě země. Žalobkyně pochází z, která se nachází v centrální Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že na nelze ani dříve ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Závěr žalovaného, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu je správný.
30. Nutno taktéž podotknout, že i když žalobkyně nenamítala, že by jí v zemi původu hrozilo nebezpečí, žalovaný se touto otázkou zabýval dostatečným způsobem na straně 9 napadeného rozhodnutí.
31. Případné vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
32. Dle ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003-47) správní orgán (soud) nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a správní orgán (soud) není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42). V žalobě žalobkyně uvedla, že žalovaný porušil ust. § 12 a 14a zákona o azylu. Důvody, proč jí mezinárodní ochranu podle tohoto ustanovení nelze udělit, již krajský soud popsal výše. Nad rámec nutného odůvodnění krajský soud nicméně uvádí, že nebylo též možno uvažovat ani o udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť žalobkyně nebyla a není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14. V úvahu nepřipadala ani aplikace § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny), neboť nikdo z rodinných příslušníků žalobkyně nepožíval (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a nepožívá doplňkové ochrany (ostatně nic z výše uvedené nebylo tvrzeno, žalobkyně se domáhala udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a 14a zákona o azylu).
33. Co se týče námitky žalobkyně, že si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí o její žádosti, i tato je nedůvodná. Žalovaný si v průběhu řízení opatřil množství podkladů vypovídajících o situaci na (viz výše), které uceleně zhodnotil, přičemž vycházel i z judikatury Nejvyššího správního soudu. Krajský soud považuje množství a kvalitu podkladů o zemi původu jako dostatečné.
34. Z důvodu shody názoru zdejšího soudu s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí soud odkazuje na podrobné a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007 č. j. 4 As 11/2006-86).
35. Na tomto místě je nutno připomenout, že ze žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k této žádosti je zřejmé, že se žalobkyně snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území České republiky, popř. si jej zde prodloužit do doby, než vyřeší své soukromé záležitosti.

36. Nejvyšší správní soud však setrvale judikuje, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Není ani prostředkem pro řešení takových problémů, které nastaly po příchodu cizince na území České republiky. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro udělení azylu. K obdobným závěrům dospěl kasační soud také v odůvodnění rozhodnutí ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005-48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005-53, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69. Žalobkyně však činí přesně to, co soudní praxe označila za nepřijatelné - prostřednictvím institutu azylu se snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
37. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. se souhlasem obou účastníků řízení.
38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je ve výroku I uvedeno.
39. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. ledna 2020

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně

